

РОЗДІЛ 1
ПАНІКА

Мої батьки повсякчас казали мені, що в дикій природі виживають лише сильні, спритні та пильні. Але тоді я був малечею, ще й доволі необачною. Якось у залитому сонцем сосновому лісі я переслідував мишеня. Я чув, як гучно калатає моє серце, й не бачив нічого, окрім брунатної тваринки, яка шмигала між опалими сухими гілками, травою та сосновими шишками. Стрибок, удар — і здобич у моїх лапах. Це буде мій перший самостійно здобутий сніданок.

— Карагу, обережно! Ані руш!

Голос батька у моїй голові пролунав так голосно, що я спантеличено зупинився.

Я хотів обернутися і з'ясувати, у чому річ, та, на щастя, не зробив цього.

Виявилося, що не одного мене зацікавила мишка. Щойно моя мисливська лихоманка вщухла, я розчув брязчання і побачив жовто-коричневий візерунок гримучої змії — вона причаїлася просто біля моєї лапи! Якби не застереження Ксамбера, я наскочив би прямісінько на неї.

Це був самець, який роздратовано підняв голову, тоді як округлі брязкальця на його хвості загрозливо вібрували. Клятий плазун був так близько, що я не відчував більше жодних запахів, лише його сморід. Невже я зараз помру? Це буде дуже боляче?

— Не смикайся, — повторив тато, і я відчув у його голосі страх за мене. — Тоді вона поповзе геть. Мабуть...

Проте змія була собі на думці. Схоже, вона вирішила, що я вороже налаштований до неї, хоча насправді я жадав тільки одного — кинутися навтіки! Я заціпеніло дивився, як її м'язисте тіло згортається у клубок, готуючись до стрибка.

Батько, певно, це також помітив.

— Хутко назад! — проревів він, а тоді притьмом відштовхнувся від землі. Ще мить тому його гнучке, цинамонового кольору тіло було хтозна-де, аж ось він уже опинився поруч зі мною і грізно здійняв лапу. Тільки-но я відсахнувся, батько одним ударом відкинув гримучника. Сердито звиваючись у повітрі, довге тіло нападника вигнулося райдугою. Зміюка із тріском полетіла кудись у ялівці, а ми обережно відступили.

— Дякую, — тремтячим голосом звернувся я до батька. Я не йняв віри, що ми залишилися в живих. — Вона ж тебе не вкусила?

— Ні, усе гаразд.

Ксамбер нахилився лизнути мою голову, а я пригорнувся до нього й відчув себе в надійних лапах.

— Ти не помітив цю змію, бо ти... — суворо почав батько.

Я похнюпився, опустивши вуха й вуса, оскільки наближалася прочуханка, на яку я заслуговував. Але ні, тато не повів далі, натомість він різко озирнувся і скрушно похитав головою.

— Чудово! Цього разу ми обидва ловили гав.

Я не відразу второпав, що він мав на увазі, та згодом і сам почув далекий стукіт копит і звук голосів. Моє хутро стало дибки. Отакої! Ми відволіклися на гримучника і прогавили візит інших непроханих гостей. Через нашу територію тягнулася стежка, яку лише зрідка перетинали люди верхи на конях. Будучи ще крихітним кошеним, я гадав, що кожен вершник — це одна чотиринога та дворука істота. А чом би й ні? Але зараз я вже не був таким дурним.

— Здається, їх там шестеро чи семеро. Гайда звідси! — прошепотів мені батько, припав до землі і, сторожко озираючись, побіг крізь підлісок.

Він ступав сухим і теплим піском, з-під його лап не долинав жоден звук.

Я знав, що з людьми тато воліє не зустрічатися. Кілька разів я допитувався, чи бачили його колись у людській подобі. Але він так само хотів говорити про це, як і кататися на дикобразі.

Ми інстинктивно змінили напрямок руху, щоб вітер розвіяв наші запахи...

та, на превеликий жаль, було вже запізно. Коні нас унюхали і від переляку, пирхаючи, засахалися. Справи кепські! Мене пробрали дрижаки. Не тільки змії, а й люди були страхіливими, хоча принаймні вони не кусалися.

Я зацікавлено витягнув шию, щоб роздивитися людей та їхніх коней, проте батьків погляд говорив, що це погана ідея.

— Спокійно, Шанті, — почув я голос дівчини. Вона рівно сиділа в сідлі й міцно тримала шкіряні повіддя, які тягнулися до морди її коня. Певно, щоб контролювати гніду кобилу, очі якої нервово смикалися з боку в бік.

— Бене, що трапилося? Десять тут вовки? — вигукнув хтось із ватаги на попелястому коні.

— Напевно, пума чи, можливо, гризлі.

Бородань на темно-гнідому коні уважно роззирався довкола, та я був упевнений, що він нас не помітить. Аби ж то було так, бо він носив із собою вигнуту дерев'яну палицю — лук, як мені колись пояснив тато, — і колчан зі стрілами за спиною. Оце і є мисливська зброя? Я одразу зметикував, що до чого, бо сміховинними людськими зубками навряд чи пошматуєш здобич.

— Не барися, — рикнув батько, — чи лапи до землі приросли?

— Йду, — слухняно відповів я, ховаючи очі. Зрештою, він щойно врятував мені життя, тож варто прислуховуватися до його наказів.

Раптове пронизливе іржання та крик змусили мене зупинитися: кобилиця дівчини здибилася та

вихорем пустилася навскач! Сполохана, вона галопувала вузькою, пронизаною численним корінням стежкою, якою зазвичай ходять олені вапіті. Сова забирай, це вилізе боком! Так і є: кобила зачепилася за корінь, і вершниця, не втримавшись у сідлі, беркицьнулася на землю та застогнала.

— Ой лишенько, це ж наша провина! — У мене тьохнуло в животі. — Ми мусимо їм допомогти!

— Дуже смішно! І як ти це собі уявляєш? — збентежився батько. Схоже, що він теж не чекав такого повороту подій. — Якщо наблизимося, решта коней також сполохається.

Але мене вже осяяло. Дівчині я не міг допомогти, тут батько мав рацію, та якщо поквапитися, то можна принаймні не дати оскаженілій кобиліці скрутити собі в'язи.

Не гаючи часу, я кинувся вперед широкими стрибками. Лісова стежка схожа на дугу, тож на меті у мене було зупинити втікачку й повернути її до людей. Вона ж, певно, поверне назад, якщо побачить пуму? Чи вже так настрахалася, що їй байдуже?

Я заляк на місці, коли зрозумів, що мене помітили. І чому серед усіх людей це мав бути саме чоловік із луком? Він щось гаркнув і галопом погнав скакуна. Невже він подумав, що я збираюся з'їсти

